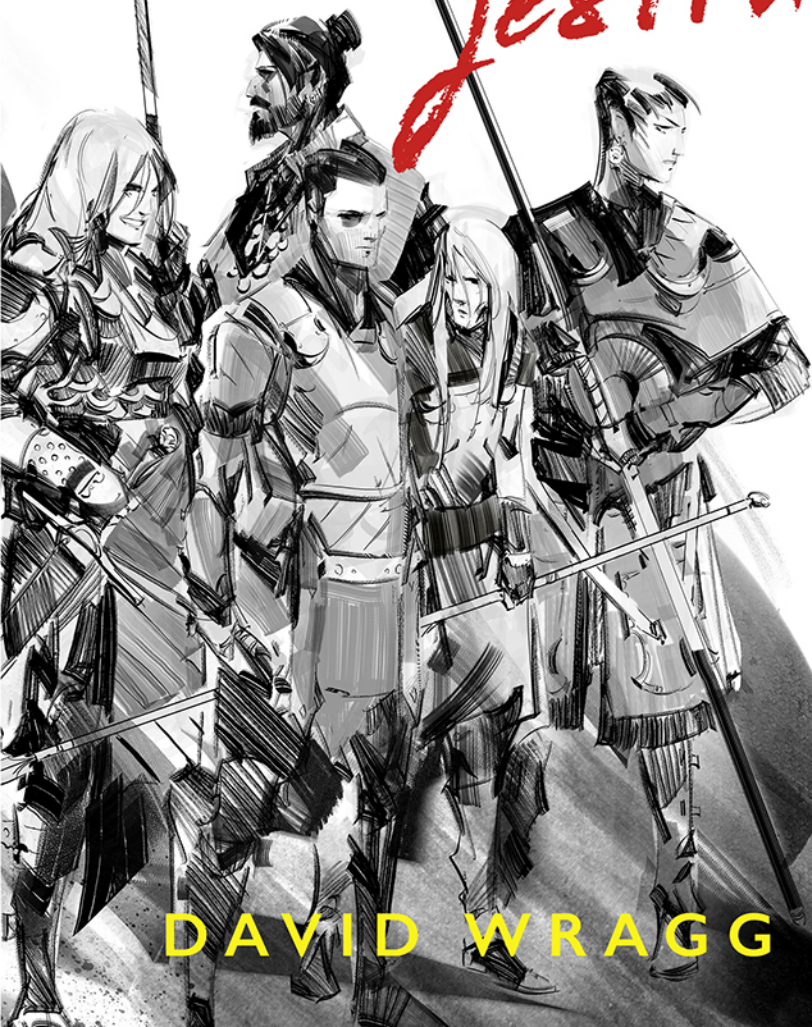

ČERNÍ jestřábi

DAVID WRAGG

ČERNÍ
jestřábi

Copyright © David Wragg 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Čermáková, 2021

Cover design by Micaela Alcaino © HarperCollinsPublishers Ltd., 2021

Cover illustration © Richard Anderson, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0839-0 (pdf)

ČERNÍ
jestřábi

DAVID WRAGG

F0B0S

*Pro Sarah,
za všechno*

ČÁST I

Jedna

Chel běžel. Nohama dusal po světlé, zaprášené kamenné hradbě Zimního paláce, ve spáncích mu bušila krev a dech mu drásal hrdlo. Na obloze se vznášeli bílí rackové a pod ním se hemžil přístav, který nikdy nespí. Zabočil za roh. Zívající stráže ho bez zájmu sledovaly z věže.

Na mořskou hráz byla navalená hromada odpadu, o kterou se opírala kupa popelavých hadrů s dlouhou holí. Chel zatnul zuby a prudce změnil směr, aby ji oběhl. Najednou se kupa pohnula, nabyla tvaru člověka a hůl se mu vymrštila do cesty. Udeřila ho do holeně dřívě, než stihl zareagovat. Ztratil rovnováhu a s nataženýma rukama se po hlavě rozplácl na kamennou dlažbu. Do ramene mu vystřelila ostrá bolest.

S ústy plnými nadávek a kleteb se pokusil zvednout, ale zatmělo se mu před očima. Běh, pád a ubíjející kocovina už byly dohromady moc, takže začal zvracet do prachu. Když křeče polevily, po živé kupě hadrů a holi nebylo ani stopy. Chel byl na hradbách sám.

„Tříkrát prokletý prasomrd!“ odplivl si Chel a pořád se jednou rukou opíral o zem.

Do zorného pole mu vstoupil pár bot. Tkaničky na nich byly složitě zavázané a jejich měkká kůže byla bez poskvrny.

„Přiznám se, nečekala jsem, že tě tentokrát najdu na hradbách.“

Zamžoural na postavu, která stála nad ním a bránila mu ve výhledu na ranní oblohu posetou červánky. „Marekhi,“ zakašlal. „Zrovna jdu za tebou.“

První přísežnice jeho pána si ho změřila. Tvář měla klidnou, tón jejího hlasu byl mírný. „Co si na tebe připravili tentokrát? Soudek brandy? Kal ze sudu? Doplazil ses vůbec zpátky do kasáren?“

Chel odpověděl zakašláním, utřel si ústa a pokusil se vydrápat na nohy. Rameno mu pulzovalo bolestí ve stejném rytmu jako hlava.

Rty na dokonalé tváři Marekhi se malinko zkroutily, ale její hlas se nezměnil. „Lord Sokol očekává své sváteční roucho při desátém úderu zvonů. Budeš na svém místě i s rouchem a budeš vypadat patřičně.“

„Myslíš, že už bude vzhůru?“

„Taky něco uděláš s tím zápachem. Rozumíme si, mistře Chele?“

Opřel se o dlažební kameny. Už se ani nezkoušel postavit. Její silueta v ranním slunci zlatavě zářila. „No tak, Marekhi, kde je tvoje sváteční nálada?“ zaskřehotal.

„Tahle dětinská vzpurnost špiní jméno našeho pána, mistře Chele.“ Sklonila bradu. Mluvila potichu, ale její hlas se i tak nesl přes hluk přístavu pod nimi. „Zavázal jsi se službou pánovi, který je tady v paláci hostem, a tvé skutky a tvoje... *vystupování* jsou tím pádem i jeho. Je načase, aby ses podle toho začal chovat.“

„Jestli ze mě Sokol chce udělat odstrašující příklad, výprask zvládnou.“

„Na to bys neměl být hrdý,“ řekla hlasem ostrým jako břitva. „Složil jsi přísahu. Tvé chování zahanbuje tvého strýce i tvou rodinu.“

„Jestli můj *nevlastní* strýc chce moje cenné služby, musí si je nejdřív zasloužit.“

„Hochu, jakou cenu si myslíš, že tvoje služba má?“

Krátce zavrčela, ale pak se jí na tváři opět rozhostil klid. Otočila se a dlouhými kroky odcházela pryč. Její boty klapaly po dlažbě. „Desátý úder, Vedrene Chele. A s rouchem,“ zavolala

přes rameno. „Bud' uposlechneš, nebo ne. V každém případě ale něco udělej s tím, jak zapácháš.“

Palmy na nádvoří pohladil vánek a zvuk jejich listů zněl jako sarkastický potlesk. K Chelovi zavanul jeho vlastní zápach. Zhnuseně se odvrátil a hořce přikývl třešticí hlavou.

„Dobře.“

Chel se nahnul nad jedno z koryt pro koně a začal si oplachovat obličej chladnou, zatuchlou vodou. Z temnoty stájí ho sledoval palácový kůň. Chel se to snažil nevnímat. Nepotřeboval se dívat na to, jak ho soudí někdo další.

„Vy jste vzhůru, mistře Chele! Nebo něco na ten způsob.“ Vedle něj se objevila mohutná, usměvavá postava v potrhané uniformě strážného. „Dnes jsme vás tu ještě hodnou chvíli nečekali.“

„Heh,“ zabručel Chel a utřel se do koňské dečky. „Heali.“

„Takže,“ řekl strážný a spiklenecky se k němu naklonil. „Vyhrál jste?“

Chel si přitiskl dlaň na bušící spánek. „Svým způsobem ano.“

Heali se uchechtl. Znělo to, jako když chrastí oblázky. „Nedokážete odmítnout výzvu, vidíte, chlapče?“

Chel znovu zabručel a opřel se zády o zeď stájí. Na prostranství před stájemi bylo rušno, shromažďovala se tam k odjezdu družina dalšího z nižších šlechticů, kteří se vraceli domů s koncem období válečných tažení. Chel se závistí sledoval, jak se řadí do konvoje. Za hodinu už budou na cestě, a ještě než udeří zima, budou doma.

„Takže tu nezůstanou na slavnost,“ pokývl Heali. „Je nějaká šance, že by i ti vaši...?“

Chel vyplivl chuchvalec lepivého prachu. „Sokol je tak nadržovaný na královskou rodinu, že čeká, až dorazí dvůr. A s velkovévodou se dost kamarádíčkuje, takže nás asi jen tak nevykopnou. Takové štěstí nemám.“ Rukou odehnal velkou mouchu. Z čela mu odkapával kocovinový pot smíchaný s vodou ze žlabu. „U pěti pekel, jak snesete tohle vedro?“

Heali se znovu uchechtl. „A jak to, že vy ne, mistře Chele? Myslel jsem, že vy Andrizové jste pouštními kvítky.“

„Nechte si to, Heali. Já jsem vyrostl na jihu. Tam není až takové vedro. Rozhodně ne takové jako tady – v době slavnosti sklizně už tam tak měsíc dva prší.“

Heali se podíval na rozpálenou oblohu bez jediného mráčku. „Na déšť to v nejbližší době zrovna nevypadá, mistře Chele. Právě jsem mířil do kuchyně sehnat si nějakou snídani – nechcete se přidat? Vypadáte, že by vám nějaká krmě mohla prospět.“

V Chelově žaludku vztekle zabublala žluč. Jeho kocovina přikývla.

„Kuchyň je zavřená.“ Ve dveřích jim zastoupila cestu žena s drsným výrazem ve tváři.

„Zavřená? Ale to je nesmysl, ty můj poklade,“ odvětil Heali. „Jak by kuchyň mohla být zavřená v týdnu slavnosti? Vždyť do hostiny už zbývá jen několik dní!“

Žena přimhouřila oči. Čelist měla jako z lámaného kamene a ruce stejně hrubé. „Tak je do ní zakázáno vstupovat. Hlavně tobě, Heali, i tomu, koho jsi s sebou přitáhl dnes.“ Hodila nehezským úšklebkem po Chelovi, který se upřímně urazil. „Teď nemám čas na tvoje šaškárny – dýchá nám na záda Řád růže. Mazej s těma svýma šmátravýma pařátama pryč, než si kněží přijdou posvítit i na tebe.“

Dveře se zabouchly. Heali se na ně mračil, plné rty našpulené. Chel se mračil na Healiho.

„Přijměte mou omluvu, mistře Chele, myslel jsem si, že vypomůžu bratrovi v nouzi. Teď vypadám jako hňup, což?“

Chel mu neodpověděl. Třeštila mu hlava a bolely ho dlaně i rameno. Hlad ho trýznil jako rozžhavená čepel v břiše. Jednou rukou si promnul oči a zamířil zpátky na nádvoří. V přístavu na něj čekalo Sokolovo sváteční roucho a on ještě nebyl ve stavu, který by té příležitosti odpovídal. „Musím jít...“

„Vyrážíte na pochůzku? S prázdným žaludkem? To přeci nejde.“

Chel se zastavil v klenutém průchodu na nádvoří a s jednou nohou v jasném slunečním světle mžoural proti té záři. Stačila chvilka a už ho způsoby strážného unavovaly. „Máte ale štěstí, chlapče!“ pokračoval Heali s velkolepým úsměvem. „Protože váš přítel Heali ví, kde je k sehnání ta nejlepší snídaně v celém přístavu Denirnas.“

„Vážně?“ Chela to okamžitě vzpružilo.

„Ale samozřejmě, chlapče. Dovolte mi, abych odčinil své selhání – sám vás tam zavedu.“

„Říkám to naposledy, Heali, přestaňte mi říkat chlapče.“

„Nesnažím se vás urazit, mistře Chele. Jen pro někoho, jako jsem já, vypadáte prostě tak mladě...“ Heali s odzbrojujícím úsměvem zvedl ruku. „Pojďte se mnou. V přístavu je jeden takový malý chlapík, co nabízí ty nejzajímavější grilované věci.“

Chel se kysele podíval temnou uličkou zpátky k zavřeným dveřím kuchyně. „Co je vůbec církvi po přípravách na slavnost?“ zeptal se.

Ze tmy za nimi zachrčel hlas, který zněl, jako když se souvá země. Chel si ani nevšiml, že je tam průchod. „Slavnost královy sklizně je totiž lež, úlitba davům, která má před nimi zakrýt tu ohavnou pravdu.“

Chel se otočil. Z temnoty se vynořila vyzáblá postava. Její oči byly jen tmavými prohlubněmi v klenuté lebce lemované zacuchanými, šedými vlasy. Muž nesl bednu olejových lamp z kameniny, které cinkaly do rytmu jeho vrávoravých kroků. Heali zavětril. „Koukám, že tě kvůli slavnosti uvázali na delší řetěz než obvykle, Šílený Merkunine.“

„Vím, jak mi říkají, Heali,“ odvětil mrtvolně bledý obr. „Jestlipak víš, jak říkají tobě?“

Heali se zasmál, ale Chel si všiml, že jeho smích náhle zní trochu napjatě. „Vypadni odsud, ty chodící mrtvolo. Jdi šeptat ty svoje tajnosti kachnám na útesech.“

Merkunin se začal s těžkou bednou v náručí šouravě vzdalovat do tmy. „Hej!“ zavolal za ním Chel. „Co je ta *ohavná pravda*?“

Od kamenů skrytých v temnotě, která nádeníka právě pohltila, se odrážel hlas jako ve studni: „Že král je mrtev a my všichni zhyne v plamenech.“

Heali si odfrkl. „Nevšímejte si ho, mistře Chele,“ řekl, vykročil na rušné nádvoří a pokynul Chelovi, aby ho následoval. Ten ho se zamyšleným povzdechem poslechl a v hlavě mu dál zněla nádeníkova slova.

„Je to daleko?“ zeptal se Chel, když procházeli otevřenou branou paláce pod namyšlenou sochou velkovévody Reysela. Zdobil ji čerstvý cákanec ptačího trusu. Dvě služtičky ho přičinlivě drhly. Stráže u brány kývly Healimu na pozdrav, když procházeli kolem. „Do deseti zvonů musím být zpátky.“

„Proč to, mistře Chele?“

„Musím Sokolovi předat jeho roucho na slavnost, které právě dorazilo. Už tady mělo být několik dní, ale víte, jak to v téhle roční době chodí.“

„To vím moc dobře. Kdo tráví většinu času na hradbách, pochyť tu a tam něco o tom, jak funguje svět, že?“ Heali opatrně kráčel po klikaté hřebenovce a vyhýbal se mulám, které do kopce vláčely těžký náklad zboží na slavnost.

Na druhé straně zálivu zářily v ranním slunci kupole Akademie, chráněné hřebenem, který se tyčil na východní straně přístavu. Za těch pár týdnů v Denirnas se Chel do této části města ještě nedostal, natož do Akademie. Vypadala odsud jako příjemně klidné a tiché místo.

V přístavu bylo léto stále v plném proudu, takže město vřelo davy pouličních prodejců, poutníků a žebráků. Všude to vířilo hlukem a pohybem, horkem a lidmi, a jak se Chel snažil následovat Healiho po schodech vytesaných ve skále, které vedly dolů do města, přepadla ho další vlna nevolnosti. Zmítaný proudy okolních lidí, si jednou rukou neustále držel měšec a druhou svíral Healiho rameno.

Obešli zasmušilého sluhu, který dostal za úkol smýt ze světlé zdi nejnovější graffiti Rau Rel. Pod jeho kartáčem pomalu mizela slova „Hlídač vidí vše“. Střežil ho jeden příslušník stráže z paláce. Když procházeli kolem, strážný Healiho pozdravil pokývnutím hlavy a ustoupil stranou. Chel zavrtěl hlavou. Než se stihnou vrátit do paláce, graffiti odboje tu bude nanovo.

V přístavu byl na zdech nápis „smrt tyranům“ nebo nějaká zmínka o „Hlídači“ každých dvacet kroků. Odboj se zjevně nemohl shodnout pouze na tom, jak se to přesně píše.

„Kdo to pořád píše?“ zeptal se tiše Chel Healiho. Ten na to neřekl nic.

Náměstí Kazatelů bylo plné zahalečů, kteří se shromažďovali kolem blekotajících kněží, stojících na přístavních bednách, a jejichž výkřiky byly stejně často souhlasné jako výsměšné. Chel vrhl jediný pohled na vířící dav a zastavil se. Nemohl dál. Málem se rozplakal úlevou, když si všiml, že Heali zamířil pryč z hlavní silnice a začal obcházet náměstí, aby se dostal mezi nízké bílé budovy, které hustě pokrývaly útesy nad přístavem. Na plochou střechu jedné z nich, skrytou ve stínu hřebene nad městem, vedly úzké schody.

Na střeše bylo ve stínu stále ještě chladno a milosrdné ticho, které kontrastovalo s hlučným šílenstvím ulice. Bylo tu několik kusů dřevěného nábytku, které se k sobě nehodily. Na židličkách u ledabyle uspořádaných stolků odpočívalo několik obchodníků a námořníků. Při okraji střechy visely na žerdích hedvábné prapory, s nimiž si pohrával čerstvý mořský vítr. Erby a symboly na nich byly Chelovi záhadou. Směrem ke svahu dominovala střeše hliněná pec, ve které už to kouřilo a prskalo, a kolem ní se motal šlachovitý muž drobného vzrůstu.

Heali se svezl do jedné ze židlí, pokývl na Chela, ať se posadí vedle něj, a mávnutím přivolal malého muže. Pak obřadním gestem vytáhl zpod opasku měšec a položil na stůl komínek mincí, které by stačily na tři snídaně, a ještě by zbylo pár drobných. Chel to nekomentoval.

Malý muž přišel a vychrlil záplavu slabik. Chel na něj jen nechápavě zamrkal. Muž zvuky zopakoval s nacvičenou trpělivostí.

Heali se znovu zachechtal, jako když chraští oblázky. „Dáte si kuře, nebo rybu, mistře Chele? Doporučuji rybu.“

„Kuře.“

„Ha! Jak je libo.“

Muž přikývl a odběhl zpět k peci. Za okamžik bylo slyšet, jak se intenzita prskání znásobila. Chel pocítil vlnu vděčnosti, nabízené víno však odmítl. Není šílenec.

„Určitě se nedáte přemluvit?“ Heali si řádně přihnul, zamlaskal a dolil si. „Ve vašem věku se na kocovinu nehraje, mladíčku. Kapka kořeněného vína a mořský vzduch vám udělají dobře.“

Chel ho ignoroval. Rozhlížel se po vlajících kusech hedvábí na okraji střechy. „Ty jsou ze Seriky?“

Heali se na něj nevěřičně podíval, na rtech lehký úsměv, jako by čekal druhou polovinu žertu. „Ne, mistře Chele,“ řekl po chvíli stále s úsměvem. „Ne všechno hedvábí je ze Seriky.“

Chel se zastyděl za svou neznalost, ale zrovna v tu chvíli jim muž přinesl jídlo. Chel uznal, že Heali měl pravdu: snídaně byla výborná – kořeněná a voňavá, jiná než všechno, co dosud ochutnal. Pustil se do ní s chutí.

„Takže,“ řekl strážný poté, co hodnou chvíli jen přežvykoval, „jak si užíváte slavnostní týden?“ Chel žvýkal sousto a nic neříkal. Cítil, jak se mu s jídlem vrací síla. „I já umím ocenit dobrou brandy. Také jsem byl kdysi mladý: každou noc jsem se bouřil a každé ráno... litoval...“ Chel přikyvoval a na půl ucha poslouchal, dokud před sebou neměl prázdný talíř.

Za pecí visela dřevěná maska. Byla protáhlejší než lidský obličej, složitě vyřezávaná a vykládaná stříbřitým kovem. Neměla zrovna přátelský výraz. Chel se na ni zadíval.

„Co to je?“

„Bitevní maska,“ ozvalo se vedle něj. Otočil se a spatřil dítě, které z něj nespouštělo své široké, tmavé oči. Musím mít vážně kocovinu, pomyslel si. To už je od rána potřetí, co se ke mně někdo nepozorovaně připlížil.

„Bitevní maska?“

„Můj otec byl v naší zemi slavný bojovník. Má spoustu masek.“ Dívka mluvila klidným hlasem a dívala se Chelovi zpříma do očí.

Začala sklízet ze stolu a Chel se pokradmu podíval na šlachovitého mužička. Drhl něčím vnitřní stranu pece. „Nevypadá jako slavný bojovník,“ řekl.

„Přesně proto by vás zabil.“

Chel zdvihl obočí. „Skutečně?“

Dívka přikývla. Tvářila se skoro stejně pohrdavě jako maska sama. Chel přimhouřil oči, aby lépe viděl. Na masce rozeznával

vybledlé barvy, žlutou a možná modrou. „Válečníci kantonů dostávali masky za vítězství ve významné bitvě nebo za to, když porazili jiného válečníka v souboji. Můj otec má šest masek.“

„Kantonů?“ Chel zamrkal. „Vy jste Nortové?“

Dívka přikývla, ale při tom slově se jí zlobně zablesklo v očích. „Iokarové.“

„Vůbec jsem nevěděl, že se Nortové plaví přes moře.“

„Vy toho nevíte. Měl byste se stydět.“ S tím se k němu otočila zády a rázně odkračela pryč s prázdnými talíři v ruce. Chel zůstal zírat s otevřenými ústy. Silně mu připomínala jeho sestru Sabinu.

Heali se pochechtával. „Bojovné děvče, že? Někde by tu měl být i jeho syn. Ten je ještě přísnější.“ Znovu se zasmál a i Chelovi zacukaly koutky. „Nevěděl jste, že se Nortové plaví přes moře. Jste tu krátce, že? Jak to, že nepoznáte masku? Každý ví, že Nortové bojují v maskách.“

„Ona mi ale ří... ach, zapomeňte na to,“ povzdychl si Chel. Kocovina ho přešla, ale rameno ho stále bolelo. Znovu se podíval na drobného muže, který zrovna přejížděl brusným kamenem po sekáčku z blyštivé oceli. Rychle stočil zrak jinam.

Heali už zase mluvil, ale Chel nevnímal, co říká. Poprvé od chvíle, kdy se probudil, si přišel téměř jako člověk. Nechal svůj zrak volně klouzat po neustávajícím ruchu přístavu pod sebou. Ze střechy se mu naskýtal skvělý výhled na náměstí. Kolem jedné kněžky se shromáždila velká skupina lidí, přes vsudypřítomný hluk však nebylo slyšet, co vykřikuje.

„... blízké přátele, nebo alespoň se to o nich říká. Ale chovají k sobě harmonické city? Je to pouto rovnocenných, nebo jsou to přátelé z různých vrstev, jak by řekl můj starý bratranec? Vy už jste s tím dobrým šlechticem nějaký čas, bych se vsadil, že...“ Chel začal znovu poslouchat na půl ucha a sledoval přítom místo na vzdálené straně náměstí, kde něco narušovalo plynutí času. Možná se tamtudy snaží projet vůz? Lidé každopádně něčemu ustupovali z cesty.

„... a možná máte na starosti i některé jeho dopisy?“ pokračoval Heali. „Znáte to, vždycky budou existovat neshody, obzvlášť kolem člověka s titulem velkovévody. Otázkou zůstává, na kterou stranu by se váš pán přiklonil, kdyby se situace

vyhrotila. Tak si říkám, mistře Chele, jako mladý muž, který ocení sklenku něčeho dobrého, že byste třeba mohl...“

Chel koutkem oka zahlédl pohyb na střeše, ze které byl výhled na náměstí.

„Milostivý Pastýři, to je ten prasomrský žebrák! Ten, co mi podrazil nohy na hradbách. Tamhle na té střeše!“

Rozběhl se a byl pryč dříve, než ho Heali vůbec mohl zastavit. Sbíhal po schodech dolů do přístavu a jeho židle se za ním skácela k zemi. Tu změt hadrů poznal na první pohled. Ta hůl. Ten oblak popela. Vrhł se do tlačence na konci cesty a po očku stále sledoval střechu na opačné straně náměstí. Žebrák ho nemohl vidět, ne na takovou vzdálenost – a i kdyby si ho všiml, jak rychle mu může utéct stařec s holí?

Proudění davu na okraji náměstí jako by se najednou obrátilo proti němu, jako by se všichni snažili náměstí opustit ve stejnou chvíli. Chel se zkoušel probojovat vpřed, pak zaklel a změnil směr. Prosmýkl se podél masy lidí a zabočil do postranní ulice, stále ještě schované ve stínu před paprsky nízko položeného slunce. Konečně měl volnou cestu. Znovu přinutil unavené nohy k běhu. Ulička se stáčela směrem k vzdálenému konci náměstí, odkud bude moci vyrazit přímo na rozbořenou střechu, na které spatřil toho žebráka. Musí jen někde najít nějaký žebřík nebo...

V plné rychlosti zabočil za roh s pohledem upřeným na jasnou oblohu nad sebou, takže si nevšiml postav stojících v přítmí uličky. Srazil se s nimi, jednu z nich poslal k zemi a sám upadl do prachu, dnes už podruhé. Pád mu naštěstí změkčil muž v dlouhém rouchu, který skončil pod ním. Zamumlal tu nejkratší omluvu v historii světa a znovu se ohlédl po střeše, k níž mířil, když vtom společník muže, na kterého upadl, vydal do toho stísněného ticha zoufalý, tichounký zvuk.

Chelovy oči uvykaly stínu uličky a on se rozhlédl kolem. Muž, kterého srazil k zemi, už stihl vstát. Měl na sobě tmavý, ušpiněný plášť, v ruce krátký, silný klacek a na tváři nepřijemný úšklebek. U vzdálenější zdi se choulila kňučící postava: rozčuchaná žena s tváří ušpiněnou od bláta a krve.

Chel polkl a udělal krok směrem k muži. „Co se tu děje?“

Muž se zašklebil ještě hůř. Hlavu měl vyholenou až na chomáč vlasů na temeni. Chel už takové účesy v přístavu viděl. Považoval je za součást místní módy. „Církevní záležitost. Jdi do prdele.“

„Jaká církevní záležitost vyžaduje mlácení ženy na ulici?“

„Taková, do které se nemáš co plést.“

Chel zatnul zuby. Cítil, jak mu srdce divoce buší o žebra. „Jsem z paláce. Nenechám vás jí ubližovat.“

Mužův úšklebek se změnil v neochvějný úsměv. „To je věc názoru, chlapče.“ Chel se připravil na ránu pěstí, ale muž jen vycenil zuby a zahvídval tmavou mezerou mezi nimi. Z jednoho konce uličky se ozval tupý dusot blížících se kroků a rytmické cinkání. Otočil se a spatřil, jak k němu běží dvě další postavy v pláštích s chomáčkem vlasů na temeni hlavy a klacky v ruce.

Proběhly bledým svitem ranního slunce, který ozářil jejich sytě rudé pláště a třpytící se ocelové náhrdelníky.

Chel si promnul spánky pulzující bolestí. „A do hajzlu.“

Tři muži v pláštích vyvedli Chela i krvácející ženu z uličky a vstrčili je do prudké záře prázdného náměstí. Slunce zlostně pražilo do bíle natřených kamenů. Chel se udržel na nohou, ale žena vedle něj se zhroutila do prachu. Byla oblečená do špinavých hadrů a kůži měla pokrytou jizvami a modřinami. Po pažích se jí vinuly podivné bledé šrámy jako úponky révy.

„Milostivý Pastýři, co je zas tohle?“

Zhruba uprostřed náměstí stál tmavý dřevěný vůz s železnou klecí. Zpoza vozu vyšla drobná postava s ostrými rysy a krátkými šedými vlasy, zavnutá do bílo-rudého hávu. Do rytmu jejích kroků klapala o kameny dlouhá hůl se zahnutým koncem. Chel ženu okamžitě poznal. Zahlédl ji v Zimním paláci, kde se k ní služebnictvo chovalo s úctou hraničící se strachem: sestra Vašenda z Řádu růže. Tak proto se náměstí tak rychle vyprázdnilo. Chel se zašklebil. Potyčka s církví během kocoviny bylo to nejhorší, co si dovedl představit.

„Je to kacírka, sestro,“ zahučel jeden z chocholoušů. „Nesplnila svoje pokání.“

Povzdech. „A ten druhý?“

„Pletl se do toho. Tvrdí, že je z paláce.“

Žena naklonila hlavu na stranu. „Vážně?“ Naléhavě, vyčerpaně mávla prázdnou rukou. „Běžte, najdete ostatní a přiveďte je do trestnice. Vyklidte to tu.“

Chocholouši odešli a nechali Chela a dvě ženy u vozu na prázdném náměstí. Zdálo se, že uvnitř jsou lidé. Zpoza mříží hledělo mnoho zachmuřených očí. Chel polkl.

Sestra Vašenda se dívala přímo na něj. „Bratře Hurkle,“ zavolala směrem k vozu. „Mohl bys na okamžik?“

Vůz se pohnul, pootočil se a jeho přední strana dosedla na zem. Z jeho zákrytu neohrabaně vyšel mohutný muž v červené tunice. Kůži měl mléčně bílou a jeho příliš malou hlavu rudou jako řepa zdobily rozčuchané světlé vlasy. Na mohutné hrudi mu cinkal spleťový ocelový náhrdelník a jeho pahýlovité prsty spočínuly na krátkém, těžkém palcátu, který mu visel u opasku. Kulatá hlavice palcátu byla potřísněna něčím tmavým.

„Ano, sestro?“ zaburácel.

„Bratře Hurkle, znáš toho mladíka? Tvrdí, že je z paláce.“

„Neznám ho, sestro. Možná se uhodil do hlavy. Možná by *chtěl* něčím uhodit do hlavy.“

Chel se nenechal zastrašit. V břicho ho znovu začalo pálit tak, až mu bylo na zvracení. „Jsem přísežník ve službě šlechty pod záštitou velkovévody. Jsem jím ochraňován jako jeho host a služebník.“

Sestra k němu přistoupila se zaujatým výrazem ve tváři. Dívala se na něj jako na to nejzajímavější lejno, do kterého dnes šlápla. Pečlivě si ho prohlédla od hlavy až k patě. I Hurkl udělal krok vpřed, takže oba zahalil do svého stínu. „Znám tě, pouštní kvítku?“ zeptala se Vašenda s přimhouřenýma očima. „Jsi Sokolův potěr?“

„Ne pokrevně. Svazkem,“ odsekl a hned se proklínal.

Usmála se na něj, i když v jejím úsměvu nebyl ani stín náklonnosti. Měla neuvěřitelně bílé zuby. „Dám ti radu, mezi námi vyvolenými, ano?“ Přistoupila ještě blíž. Na hrudi se jí leskla stříbrná květina a ta záře se jí odrážela v očích. „Ať už jsi pouštní kvítek, nebo ne, kdo chce mít na svých cestách štěstí, dává si pozor, aby se nedostal do křížku s Růží,“ zašeptala a pak

secvakla zuby u jeho ucha tak hlasitě, že ucukl přesvědčen, že mu ukousla ušní lalůček.

„Bratře Hurkle,“ prohlásila nahlas a odstoupila od Chela. „Jaké postavení má lord Sokol?“

Hromotluk nejistě zakýval rukou a vystrčil spodní ret. „Tak střední, když se k Jeho Výsosti velkovévodovi chová slušně.“

„Takže je nepodstatný. Pouštní kvítku, je ti třeba duchovní převýchovy v trestnici? Neřekla bych, že by pro lorda Sokola byl ‚nepokrevní příbuzný‘ na pár dní nepostradatelný, obzvláště pokud by šlo o zdokonalení jeho věčné duše. Hmm?“

Pomalu při těch slovech kroutila hlavou. Chel bezděčně začal kroutit hlavou také.

„Dobrá. Odejdi.“ Obdařila ho krátkým, zářivým úsměvem. Obrátila se ke kněžce oděné v hadrech, která celou dobu klečela na zemi. „A teď. Co to máme tady?“

Hromada svalů zavrčela. „Hereze, sestro. Bezbožnost. Sprostota.“ Jeho tlusté prsty pevně stiskly palcát. Chel slyšel, jak v rukojeti zapraskalo.

Kněžka, která předtím hlásala ze stupínku, zvedla hlavu. Jasně oči jí vzdorovitě plály. Zabodla pohled do postav v církevních hávech, které se nad ní tyčily, a chraplavým, ale silným hlasem prohlásila: „Ta vaše bezbožná církev je ohavnost! Lo Vassad sedí na hnijící hromadě úplatkářství. Vy a vám podobní nejednáte v zájmu lidu, ale jen z vlastní lakoty a zkaženosti. Vaše roucho je tak přepychové, falešní kněží!“

Sestra Vašenda naklonila hlavu na stranu a zdvihla jedno obočí na svého kolegu, ruku před ústy v předstírané hrůze. „Tak opravdu nastávají zlé časy, když musí pokorní služebníci Pastýřovi poslouchat takové rouhání! A když musí i nebozí měšťané snášet takové útoky.“ Sklonila se ke klečící kněžce, jedním prstem jí zdvihla bradu a otráveně odříkala naučená slova: „Dobrá tedy. Budeš se kát za svoje šílenství a kacířství a vrátíš se do milostivé náruče dobrého Pastýře?“

„Nikdy se ti nebudu klanět, modloslužebnice! Uslyšela jsem hlas pravdy, ucítila dotyk skutečné Matky země.“ Rukama si přešla po zvláštních jizvách na pažích, bledých spirálách zářících v té troše světla, která se prodrala kolem Hurkla. „Byla jsem vyvolena bouří.“

Vašenda si povzdychla. „Já vás nikdy nepochopím.“

„Jsi špína v očích Matky! Jsi...“

„Ano, ano, špína a zatracení a tak vůbec, výborně.“ Vašenda ustoupila a mávla rukou. „Bratře Hurkle, ta kacířka je tvoje. Užij si to ve jménu Božím.“

Hurklův fialový obličej se rozšklebil doširoka. Vykročil vpřed, palcát sevřený v masivní ruce.

Vašendin pohled padl na Chela. „Pouštní kvítku, ty jsi pořád tady.“ Když neodpověděl, pokračovala, odvrácena od toho, co se Hurkl chystal udělat. „Představ si, že lidé se ptají, proč nosí rudí zpovědníci Bratrstva dvakrát zkrvaveného trnu tupé nástroje během vykonávání Božího záměru. Řada z nich si myslí, že Články zakazují Pastýřovým dětem nosit zbraně a prolévat krev ve jménu posvátné služby.“

Hurkl se tyčil nad klečící kněžkou a zkusmo si potěžkával palcát. Tíše se pochechtával do vousů.

Vašenda se žalostně usmála. „Jsou to samozřejmě nesmysly. Boží vůli musíme vykonávat všemi potřebnými prostředky.“

Chelovi divoce bušilo srdce. Díval se střídavě na Hurkla a kněžku. Zmocnila se ho lehká závrať. V ústech mu vyschlo.

„Pouštní kvítku, co to děláš?“ Vašenda mluvila tiše, varovně. Chel kráčet k Hurklovi. „Kvítku! Neblázni!“ Chel mělce dýchal a třásl se mu prsty. Posledním krokem se postavil mezi Hurkla a klečící kněžku, která si pro sebe něco tiše, naléhavě odříkávala. Chel vzhlédl do Hurklových prasečích oček, která na něj nechápavě a zároveň pobouřeně zírala.

„Kvítku! Proč musí proboha každý...“ Vašenda zavřela oči a opřela si hlavu o ohnutou část hole. „Tak nakonec přeci jen zjistíme, jak moc jim budeš chybět, hlupáčku.“

Chel se ani nepohnul. Nešlo to. Nemohl odtrhnout oči od Hurkla. Obrovitý zpovědník se už zase šklebil. Chelovi se cukal svět před očima v rytmu bušení srdce. V hrdle ucítil palčivou bolest.

V dálce, někde za výběžkem pevniny, se rozezněly zvony. Vítr od moře ten zvuk přinášel až sem. Brzy se připojily další, blíž přístavu, a v následujícím okamžiku už se náměstí rozezvonovalo hlaholem kostelů, kaplí a strážních věží.

Chel zamrkal. Nemůže přece už být deset zvonů, že ne?

Hurkl s Vašendou se na sebe podívali. Oba měli stejně přimhouřené oči a zamračené obočí. „To je poplach,“ řekla Vašenda pomalu. Hurkl zavrčel. Chela si v tu chvíli nikdo nevšímal.

Po zvonech se rozezněly lidské výkřiky. Náměstí se náhle znovu zaplnilo lidmi, kteří pobíhali sem a tam, a jejich křik se mísil s kakofonií zvonů.

Vašenda si povzdychla. „Zpověď té kacířky si budeme muset nechat na později. Bratře Hurkle, strčte ji do vozu k ostatním.“

Chel neustoupil ani o krok. Náměstí bylo plné pobíhajících lidí. Zvony zněly chvilkami tak hlasitě, jako by se snažily všechny ohlušit. „Nechte ji na pokoji,“ vykřikl přes ten hluk.

Někdo na opačném konci náměstí volal Vašendino jméno. Byl to další muž v rudém plášti s chomáčkem vlasů na hlavě. I na tu dálku byl vidět jeho poplašený výraz. Vašenda prudce a podrážděně vydechla, naklonila se k Chelovi a uprostřed toho chaosu ho přikovala k zemi hrůzostrašným pohledem. „Nejsme spolu hotovi, kvítku. Ještě dostaneš příležitost litovat svých rozhodnutí.“

Zavrčela na Hurkla a trhla hlavou na znamení, že ji má následovat. Hurkl pokynul směrem k vozu, ale ona zavrtěla hlavou. „Pořád tu budou, až se vrátíme.“ Odkráčeli pryč a nechali zamčený vůz s kňučícím nákladem stát uprostřed náměstí. Když zmizeli z dohledu, Chel cítil, jak se mu stažené vnitřnosti uvolnily. Musí se vrátit do paláce.

Heali se prodíral davem. Byl ve tváři úplně bledý. „U božího dechu, mistře Chele. Vy opravdu pokoušíte štěstí. I jako člověk vaší krve.“ Zavrtěl hlavou. „Proč byste se do něčeho takového míchal?“

Chel už dýchal normálně, i když závrať neustupovala. „Vy jste to viděl? Bývala by se mi hodila nějaká morální podpora, Heali. Navíc jsem přísežník. Nemůžou mi nic udělat.“ Doufám, dodal v duchu.

„Ta jistota by vám určitě přinesla útěchu, až by vás pověsili v trestnici za kotníky. Jestli vám můžu poradit, chlapče, držte se...“

„Nic o bití chudých jsem v žádném Článku nečetl.“

Heali se nevesele uchechl. „To jste asi nečetl ty nové. Přijímají teď kdekoho. Každému pobudovi dají klacek a červený

kabát a začnou mu říkat zpovědník. Nevím, no, občas si tak říkám...“ Zbytek nedořekl. „Držte se od nich dál, mistře Chele, pro vaše vlastní dobro. Růže má dlouhou paměť a ještě delší prsty.“

Chel si odfrkl, ale neřekl nic. Klepaly se mu nohy. Doufal, že to Heali nepozná.

Zpod toho děsivého vozu se vynořila rozcuchaná hlava kněžky. „Jsou pryč,“ řekl Chel. Pokusil se o uklidňující tón.

Kněžka vylezla a zadívala se na něj jasnými očima. „Matka ti žehnej, dítě. Tobě i tvému lidu se u ní dostane těch nejvyšších poct.“

„Ehm... no, když myslíte.“

Žena se otočila a začala zápolit se zámkem vozu. Pohublě, vyděšené tváře uvnitř se stáhly dál od mříží, ještě ustrašenější než předtím. Zpovědi Růže se zjevně opravdu nikdo neodvážil vzdorovat.

„Hej,“ zavolal na ni Chel. „Hej! Oni se vrátí, na to asi čekat nechcete, ne? Uděláte si to celé jen horší!“

Kněžka se na okamžik zarazila a přehlédla přístav. Poryvy slaného větru od pobřeží vířily prach na náměstí a všude kolem nich zvonily zvony. „Blíží se veliká bouře,“ prohlásila s pohledem stále upřeným na přístav. „Matka mi to ukázala. Přijde očištná potopa.“

Chel se s přimhouřenými očima zadíval na moře, které se třpytilo v ranním slunci, a snažil se zahlédnout, co vidí ona. Její slova zněla až příliš podobně tomu, co prohlašoval Merkunin. „Nahoře v paláci je nádeník, kterého byste měla poznat. Měli byste si toho spoustu co říct.“

Heali ho popadl za rameno a táhl pryč. „To by stačilo, mistře Chele. Pro dotčené už toho víc udělat nemůžete. Měli bychom se vrátit nahoru.“

Chel se naposledy ohlédl na kněžku, která stále zápolila se zámkem, pak se otočil a spolu s Healim vyrazil do paláce.

Dva

Za bílými zdmi paláce byla snad polovina všech jeho obyvatel. Strkali se a hádali, aby se každý mohl podívat na to, co se děje v zálivu. Nad jejich hlavami zněl osamělý, truchlivý výstražný zvon jediné útlé věže paláce jako přerývaná odpověď té změti řinčení pod nimi.

„Zatraceně, nic nevidím,“ zamumlal Heali a protáhl se kolem skupiny služebných. Byl o celou dlaň menší než Chel a ani ten toho moc neviděl. Namáhavě postupovali po hradbách plných lidí, až nakonec našli volné místo obklopené hlučícím davem.

„U božího dechu,“ zašeptal Heali, zrovna když se Chel vmáčkkl vedle něj.

Dopolední slunce, které nadcházející podzim držel nízko na severní straně oblohy, se odráželo od něžných vlnek zálivu. Ústí zálivu, za nímž mělo začínat volné moře, však zahradila obrovská černá loď: dlouhá, široká a nízká, podobná plovoucí pevnosti z tmavého dřeva a kovu, s rudo-stříbrnými plachtami a řadami vesel. Za ní se držely dvě menší lodě, rovněž černé, jako dvě káčátka. Chel hádal, že i ta nejmenší z nich by se mohla měřit s největší lodí zakotvenou v přístavu. Ta velká by mohla jednoduše přeplout přes výletní loď velkovévody, aniž by utrhla jediný škrábanec.

Nezdálo se, že by se temné lodě přibližovaly. Zůstávaly na místě se spuštěnými kotvami a pohupovaly se na vlnách, zatímco v celém zálivu byly zvony na poplach. Z velké lodi se spustila loďka s černou vlajkou míru na přídi a vydala se přes záliv. Cestou ji sledovali všichni obyvatelé přístavu a z hradeb i šest obrovských otočných katapultů. Loďce v ústrety vyrazilo několik velkovévodových lodí, které ji obklíčily. Na palubách se leskly plechové helmy vojáků s kušemi.

„Co to je? Kdo to je?“ zeptal se Chel, aniž by odtrhl pohled od plovoucí pevnosti. Zaplavil ho adrenalin, takže se znovu roztrásl, sotva se po setkání s bratrem Hurklem uklidnil.

Heali se potil a mělce dýchal. „Nortové, chlapče. Přišly si pro nás černé lodě Nortů.“

Lidí kolem nich přibývalo. Vzduch se naplnil mumláním a výkřiky vojáků, kteří se strkali se služebnými a občas ustoupili stranou, když se objevil někdo s titulem. Chel neslyšel nic než jejich křik.

„Je to invaze?“

„Blokáda!“

„Ale když obklíčí přístav Denirnas, nezbyde nic než říční přeprava ze Sebemiru! Celý sever pojde hladý!“

Chel šťouchl do Healiho. „My přece nejsme nepřátelé Nortů. Nebo jsme?“

„Nemám úplně chuť jít tam dolů, abych se zeptal, mistře Chele.“

Zvony v přístavu zeslábly a jeden po druhém umlkly. Zvoníci buď sami sledovali dění v zálivu, nebo začali nakládat svůj majetek na muly a utíkat do hor. Z paluby se s třepotáním vznesly dva malé předměty, vypadaly jako přerostlí ptáci s křídly z pavoučího hedvábí. Třpytily se a leskly, nadnášené vánkem od moře a spjaté s lodí tenkými lany nebo řetězy. Vznášely se vysoko nad menší lodí i velkovévodovými plavidly a vespuďu zářily, jako by nesly lampiony.

„Co myslíte, že to, ksakru, je, mistře Chele? Rodové znaky? Dekorace?“

„Jestli jsou to plachty, tak jsou příliš malé a hodně daleko.“

Davem proběhla další vlna vzrušení. „Á, výborně,“ zamumlal Chel, když zahlédl velkovévodovy strážce, jak se prodírají

k výběžku před nimi. „Velkovévoda je tu. I s doprovodem. Teď už bude určitě všechno v pořádku.“

„Zníte krapet sarkasticky, mistře Chele.“

„Možná to vidím až příliš černě, ale jestli mě tři roky ve službách Sokola něco naučily, pak to, že čím víc služebných, poskoků a patolízalů kolem pána je, tím zbrklejší rozhodnutí dělají.“ A to nepočítám jeho odpudivého potomka, dodal v duchu.

V těsném závěsu za velkovévodou cupitali draze odění šlechticové a zamračená osobní stráž. Chel napůl čekal, že mezi nimi uvidí i lorda Sokola, ale bylo ještě příliš brzy. Ohrnoval rty nad tím, jak chvatně se prodírají shromážděnými lidmi. Hrabě Esen, velkovévodův nejstarší syn, odstrčil z cesty nepozornou kuchtičku tak, že ji téměř shodil z hradeb. Před pádem ji zachránily jen pohotové ruce přihlížejícího strážného. Hrabě Esen se jen ušklíbl.

Chel ucítil, jak mu Heali položil ruku na rameno, aby ho zadržel.

Odplivl si do prachu a vzdychl. „Aspoň že ten příšerný zmetek *aktivně* očerňuje jméno svého otce.“ Podíval se na bledou, shrbenou postavu, která se vlekla za zástupem šlechticů. „To zatracené princátko nedělá vůbec nic. Jen se nechá vláčet za ostatními jako spráskaný pes.“

Heali se uchechl. „Je to těžká věc, být chráněncem velkovévody. Nemám pochyb, že ho to hodně vyčerpává, vždyť je to jedna přednáška na Akademii týdně. A pak všechny ty hostiny a slavnosti...“

Chel ztuhl. Ke shromážděným se právě připojila ještě jedna postava: sestra Vašenda se zastavila jen kousek od výběžku hradeb a dívala se na záliv pod sebou. Chel stál jako přikovaný a celý zpocený se modlil, aby se neotočila jeho směrem.

Jeho modlitby nestály ani za mák. Sestra Vašenda se otočila, jako by cítila jeho přítomnost, a ostré rysy jejího obličeje ztuhly. Vykročila k němu a naznačila svým poskokům, aby ji následovali. Hůl s ohnutým koncem klapala o kameny. „Kvítku!“ zvolala a oči jí plály. „Bránit práci Božích poslů je ohavný zločin...“

Chel se nechtěl nechat zastrašit ani teď, ale nezvladatelně se mu rozklepaly nohy. Tady je určitě v bezpečí, vždyť je v paláci. Přísežník, velkovévodův host...

„... Ale osvobození kacířů, to už se nedá prominout.“

„Cože? Vy si myslíte... ale to jsem nebyl já!“

„Čeká tě odplata, chlapče!“

V zálivu se něco stalo. Jeden z majordomů zalapal po dechu: „A pod vlajkou míru!“ Ostatní na něj syčeli, ať mlčí, a ozvalo se několik posměšků. Velkovévodovy lodě vystřelily na menší nortskou loď. Vzápětí mumlání nabralo na hlasitosti a naléhavosti. „Co to, kurva...!“ vykřikl strážný. Chel spustil oči z kněžky a podíval se přes shromážděné, kteří se mezi sebou stále strkali, směrem k přístavu.

„Kvítku! Neobracej se ke mně zády.“ Uslyšel Vašendu, jak volá přes hluk davu. „Bratře Hurkle,“ zvolala, „chop se toho Andrize!“

Vznášející se hedvábní ptáci chrlili oheň. Z nebe se valily proudy tekutého ohně přímo na velkovévodovy lodě. Vzduch se naplnil řevem. Muži se vrhali přes paluby zachvácené vlnami žhavé tekutiny. Na hladině zálivu se leskly jejich plechové helmy, stejně jako kapky ohně, které na ni se zasyčením dopadaly a i nadále hořely.

„Čaroheň!“ ozval se výkřik z cimbuří. Všichni se k němu připojili. Lidé se dali na útěk a na hradbách nastal rázem zmatek.

„Tak pojď, Andrizi.“ Chel se otočil a spatřil bratra Hurkla, jak si klestí cestu přímo k němu. Šklebil se, jako by okolní chaos vůbec nevnímal. „Čas na lekci.“

„Chystá se vás sebrat, mistře Chele, bez ohledu na Norty.“ Heali stál vedle Chela. „Zdržím ho. Běžte do pevnosti!“

Chel vzal nohy na ramena. I přes divoké bušení vlastního srdce slyšel, jak velkovévoda řve povel k útoku. Hnal se po hradbách, proplétal se mezi spěchajícími strážci, služebnictvem a majordomy, kteří si všichni náhle vzpomněli, že mají něco naléhavého na práci někde jinde. Čaroheň! Pomyslel si. Merkunin měl pravdu, všichni tu zhyne v plamenech. Za sebou slyšel Healiho hlasitý, lichotivý hlas: „Ach, bratře Hurkle, jestli bych vás mohl...“

„Jdi do prdele, Heali.“ Nic dalšího Chel neslyšel, protože na hradbách se rozezněly velkovévodovy signální bubny a přehlušily zvuky vystrašeného davu. Obrovské katapulty před ním se daly se skřípěním do pohybu. Palácem se nesl hrůzný zápach

spáleniny. Přinášel ho stejný vítr, který nadnášel ty hedvábné ptáky.

Když Chel obíhal věž, vzduch naplnily hlasité údery bubnů. Nad záliv se vznesl hvízdající déšť obrovských šípů, každý větší než Chel sám, které vypadaly jako šmouhy ve vzduchu. Z dálky slyšel hlasité cákání, jak šípy dopadaly do vody, a kovové rány jako do kotle, když zasáhly lodě. Od stráží, které zůstaly na hradbách, se ozval roztroušený radostný pokřik.

Veselé výkřiky rychle vystřídalo lapání po dechu a nadávky. Chel zpomalil a rychle otočil hlavu, aby se podíval na záliv. Černé lodě se dál klidně houpaly na něžných vlnách, nepotopené.

„Jsou snad z kovu?“ řekl jeden strážný nevěřičně. „Jak, kurva, plavou?“

Ze zadní lodi něco vyletělo. Vypadalo to jako ohnivá koule s ohonem zářících plamenů a černého dýmu. Koule přeletěla přes vodu rychleji než šíp a vydávala u toho démonický jekot. Prudce narazila do výběžku pod pevností a ten explodoval v bílo-rudých plamenech. Kusy skály vyletěly vysoko do vzduchu a pak napadaly do vody.

Chel se skácel k zemi a roztřásl se, divoce bušící srdce až v krku, jako by se snažilo uniknout. „Co to u všech svatých...?“

Černá loď vystřelila další ohnivou kouli a věž před Chelem explodovala. Výbuch rozesel po hradbách kamení i plameny, katapult s hořícími rameny přepadl přes rozbořené cimbuří a zřítíl se do zálivu. Hradby zavalila vlna dusivého kouře, takže Chel se schoulil a začal lapat po dechu, zatímco kolem něj pršely úlomky kamene. Odněkud z mlhy se ozývaly výkřiky bratra Hurkla.

Chel si protřel oči a postavil se na nohy, zrovna když se kámen pod jeho nohama otřásl další explozí. „Do prdele s tím.“

Přes hradby se valily další vlny dusivého kouře a popela. Chel se dal na útěk.

Seskočil z hradeb nad stájem. Palác se vyprazdňoval, po Sokolovi a jeho družině nebylo ani památky a nikde neviděl ani jejich koně. Museli zmizet už při prvních poplašných zvonech.

To je Sokolovi podobné. Chel se zhluboka, roztřeseně nadechl, aby si zklidnil nervy. Musí se odsud dostat dříve, než Nortové srovnají se zemí celý přístav. Ještě tu bylo pár koní, ale ne na dlouho. Služebnictvo už se handrkovalo s jezdci v uniformách o to, komu patří který ze zbylých koní. A ještě pořád tu je bratr Hurkl a ostatní zpovědníci. Jestli je čaroheň nesvedl z jeho stopy, možná na něj někde čekají.

Hned vedle vchodu do stájí stál úzký vůz o dvou kolech. Vypadalo to, že ho tu někdo zanechal uprostřed vykládání zásob do kuchyně. Stál obrácený špatným směrem a do něj byla zapřažená statná mula se znuřeným výrazem. Přes lavici pro vozku byl přehozen zaprášený plášť.

„Ideální.“

Chel přiskočil k vozu a přehodil si plášť přes ramena. Celý zpocený z dopoledního horka, útěku před Hurklem, útoku Nortů a teď ještě z krádeže vozu, popadl otěže a pobídl mulu vpřed. Udělal s vozem rychlou otočku uvnitř stájí, vyjel na hlavní nádvoří a pryč z paláce.

Chel nedokázal udržet otěže v rukou. Ruce se mu třásly v rytmu divoce tlukoucího srdce a sklouzávaly s každou brázdou na cestě, kterou vůz přešel. Napojil se na hlavní silnici, která vedla do provincií, ale jen se tak zařadil do proudu lidí, který se valil z města. Nezbyvalo mu než doufat, že Vašenda a Hurkl mají na starosti něco jiného než jeho útěk.

Z beden naložených vzadu na voze vykoukla hlava člověka v plášti. „Proč zpomalujeme?“

„Aaa! Kdo, kurva, jseš?“ zaječel Chel.

„Napadli nás! Napadli! Všichni tu umřeme! *Proč nejedeme rychleji?*“

„Protože silnice je plná lidí, ty idiote. Nerad bych ten vůz převrhnul a zabil nás, ještě než se někam dostaneme.“

Něco na tom, jak se jeho společník vypjal do výšky, když mu řekl „idiote“, Chela zarazilo. „Kdo jsi? Proč ses schoval do toho vozu?“

Postava si stáhla z hlavy kápi a vzhledla k němu. Chelovi se sevřely vnitřnosti. Díval se do bledé tváře spráskaného prince, zakrslíka vrhu: Tarfela Merimonsuna, nejmladšího prince Vistirlaru.

„U pěti zatracených pekel...“

„Proč nejedeme rychleji?“ zapištěl princ.

Tři

„Vaše Výsosti! Já se – já jsem to netušil. Jen jsem se snažil dostat se z města a najít svého pána...“

„Nepodstatné! Přebírám nad tebou velení.“

„Ale...“

„Poslyš, venkovane: ať jsi přísežník kohokoliv, ať on přísahal komukoliv, když jdeš dost nahoru, všichni přísahali koruně. A tu nosí kdo?“

„No... váš otec?“

„No, ano, ale ten je nemocný, že? Takže než se uzdraví, Hvězdnému dvoru vládne...?“

„Váš bratr, Výsosti?“

„Přesně tak.“

„Ale jemu já nesloužím.“

„No, to ne, ty póvle pitomý, proto mě k němu zavezeš.“

„Ale váš bratr je v Omundi a to je několik dní cesty – porušil bych svou přísahu! Musím být propuštěn, nemůžu jen tak odejít.“

„Při jméně mého otce, jste vy venkovani vážně všichni tak natvrdlí? Jakmile se dostaneme k mému bratrovi, ta tvoje otravná přísaha nebude mít cenu ani komářího prdu. Koruna má moc nahradit nebo zrušit nižší přísahy, ty ubohý hlupáku. Budeš propuštěn, hned jak to můj bratr prohlásí.“

Chelovy ruce na otěžích ztuhly. Mula se vlekla dál a táhla vůz do neobdělávané krajiny. Před Chelem se ale rozprostřela jiná cesta, na jejímž konci náhle byla ničím nespoutaná budoucnost. Na okamžik zapomněl na svůj strach. „Propuštěn z přísahy?“ „Vmžiku.“

„A co milost za nevědomky spáchané prohřešky proti církvi?“

„Samozřejmě! Můj bratr má výborný vztah s primarchou Vassadem. Jen mě dostaň do bezpečí. A rychle! Nikde na tomhle pobřeží není bezpečno. Jednoho z mých bratrů zavraždili na cestě lupiči.“

Chelovi se myšlenky zběsile honily hlavou. Princ ho pleskl po ruce.

„Ty se opovažuješ neuposlechnout prince království v době války? Nechám tě vy...“

„Zavezu vás tam, Výsosti. Dostanu vás do bezpečí, přísahám.“

„No, už bylo na čase, zatraceně. Tak vidíš, rovnou máš novou přísahu.“

Chel na cestě neviděl ani stopy po Sokolově družině. Před očima se mu míhaly různé výjevy: hedvábní ptáci chrlící oheň na hladinu pod sebou, ohnivě koule letící s jekotem přes záliv přímo na pevnost, obrovská černá loď, neúprosně zakotvená uprostřed zpěněných vln. Už teď mu ty vzpomínky připadaly nereálné. Tak přehnané, že je není možné uchopit. Kluzké okamžiky, které mu mizí v hlubinách podvědomí.

Navzdory příkazům mladého prince ho při myšlence na přísahu, kterou právě porušil, zaplavoval palčivý pocit hanby. Utěšoval se tím, že Sokol už je sám určitě na cestě na východ, že ho pravděpodobně dožene a princ Tarfel mu vysvětlí situaci. Možná pojedou i kus cesty společně a Sokol se bude pyšnit svým novým svěřencem až do okamžiku, kdy korunní princ Mendel Chela vyváže z přísahy přímo před jeho zraky.

Chel s princem pokračovali na východ, směrem k Omundi a armádě.

Přístav byl v plamenech. Z nebe ho zalévaly oslnivé sloupy ohně. Celé budovy se změnilly v hromady rozvalin a z paláce

na útesech se staly zčernalé trosky, proti nimž zářila Akademie tak jasně, že se na ni nedalo ani pohlédnout.

Mořská hladina vzplála alchymickým ohněm, který rozdrolil městské hradby v prach a zaplavil přístav jako přívalová vlna. Chel sledoval, jak stoupá přímo před ním, nehlasně křičel a stál jako přikovaný v rozvalinách pevnosti. Doléhal k němu Healiho hlas, nabádal ho k útěku, ale on zůstával bez hnutí na místě, i když stěna z plamenů rostla výš a výš, až zastřela celou oblohu. A tam, přímo uprostřed, těsně před tím, než plameny pohltily i jeho, uviděl drobnou postavu, temný obrys na zářícím pozadí. Měla na sobě šklebící se masku.

Chel se uhodil hlavou o bednu za sebou, zalapal po dechu a probudil se. Otěže stále držel v rukou, úplně promočené. Zastyděl se a otřel si kluzký pot. Mula se svědomitě vlekla dál. Chel se rozhodně nechystal znovu usnout.

Do Omundi to v rozhrkaném voze taženém mulou a po udusáných, prašných cestách zabere tři dny. Kolona prchajících se pohybovala tak rychle, jak jen to bylo možné, aby se všichni od nortských uchvatitelů dostali co nejdále. Velká část z nich také spoléhala na ochranu Spojeneckých vojsk.

Chel s princem se nikdy neutábořili na dlouho a i svatyně u cesty navštěvovali jen zřídka. Princ Tarfel byl příšerný společník na cesty: trval na tom, že se bude i nadále schovávat vzadu na voze mezi kuchyňskými zásobami, kde střídavě vyděšeně blábolil, což bylo otravné, nebo se okázale nudil a to bylo ještě horší. Míval ve zvyku začít zpívat, když zrovna neměl co na práci. Dokázal se tím svým tenkým tenorem trefit do všech správných tónů, ale jeho omezený repertoár lezl Chelovi postupem času tak moc na nervy, až začal zvažovat, zda by prince neměl naučit několik venkovských odrhovaček, které měla v oblibě Sokolova družina. Když princ zrovna nezpíval, vypytał se na všechno kolem, od značek morové karantény až po četnost kouřících uhelných pecí. Jediný pohled, který ho umlčel, skýtala křížovátka se řadou šibenic, na nichž se houpala těla s uřezanými nosy a bez uší. Kolem potrháných hrdel jim visely cedule s nápisem „Rau Rel“. Chel mu odpovídal úsečně. Když království bojuje jednu válku už dvacet let, není moc co nového říct, pomyslel si.

Chel se snažil myslet jen na nejbližší budoucnost. Prince vysadí u jeho bratra, naskočí zpátky na vůz a pojedje dál na jih, u Jezer zamíří na východ a bude doma ještě dříve, než tam dorazí zprávy o zničení přístavu Denirnas. Pryč od toho šílenství, pryč od vražedných zpovědníků a jejich všudypřítomného jedu. Než se dostane domů, vymyslí si vlastní verzi nájezdu Nortů, svého jednání s princem i toho, jak byl propuštěn ze zbytečné služby u Sokola, jestli je tedy Sokol vůbec ještě naživu.

Na voze zůstalo dost zásob na to, aby se směnným obchodem dostal až domů do Barvy. Odjede daleko od toho všeho. Vráti se domů. Stačí jen vymyslet, co říct, až se tam dostane. Co říct sestřám, co říct nevlastnímu otci. Co říct matce. Chel se zamýšleně kousl do rtu. Alespoň má spoustu času na přemýšlení.

„Podívej, prapory, ty prapory!“

Tarfel rozrušeně ukazoval dolů k údolí řeky. Prašná cesta se před nimi stáčela do údolí k řece, kde ve večerním slunci zářily hradby Omundi.

Před hradbami jako tmavá příkrývka posetá ohníčky tábořila slavná Spojenecká vojska, totiž armáda církví pozehnaného Spolku velkých a malých jmen, nástroje božského sjednocení s korunou v čele. Obléhačí stroje nečinně stály na svých náspech šípu na dostřel a Chel si s nechutí všiml kamenné hráze, která odklonila proud řeky od města do hlubokých brázd v zemi. Nezdálo se, že by se tady dělo něco významného.

Na nejvyšším praporu, který se třepotal v samém středu tábora, byl bílý lev Merimonsunů. Tarfel při tom pohledu vypísl radostí. „Jeď tam, jeď tam!“ Chel pobídl mulu z kopce k táboru.

Kdo ví, jestli jim hlídky na okraji tábora věřily, že vůz tažený mulou je oficiální královské vozidlo. Díky Tarfelovu pištění, princovskému sebevědomí a mávání pečeti je však zakrátko několik nervózních ozbrojenců odvedlo do středu tábora. Podobně skeptický vezír jim řekl, ať počkají pod dozorem strážní na okraji velkého kruhového prostranství s udusanou hlínou, kolem něhož stály stany hrdinů a velitelů královských vojsk. Ze všech stran na ně shlížela různá vyobrazení lvů.

Nad jejich hlavami neustále křížovala spousta hrdliček a holubů se zprávami. Vylétali z holubníků položených vedle nejhonosnějšího stanu a létali sem a tam za neustávajícího třepotu křídel.

V pravidelných intervalech kolem nich probíhali udýchaní poslové s umazanými obličejí. Ve středu veškerého dění se zdál být velký stan – centrum zpráv předávaných lidmi i ptáky. U jeho vchodu se setkávaly proudy lidí v obou směrech. Chel hádal, že zprávy z Denirnas už se sem musely dostat. Vedle vchodového závěsu stála vysoká postava s kápí, oblečená v bílo-rudý háv potřísněný bahnem cest, a pečlivě sledovala každého, kdo vstoupil nebo vyšel.

Chelovo srdce se po jednom úderu zastavilo. Puls mu nahradila náhlá vlna slabosti, která mu zaplavila kůži po celém jeho těle.

Jak se sem Vašenda dostala dříve než oni? Ústa mu vyschla a jazyk ztěžkl. Až poté, co si všiml rozdílu ve výšce i držení těla a zakřiveného meče visícího u opasku pod pláštěm, jeho srdce začalo zase bít.

Není to Vašenda. Je to jiná vyšší kněžka než ta, která se domáhala jeho potrestání.

„Medvěde?“ Z myšlenek ho vytrhl dotyk ruky na rameni. „Medvěde, jsi to ty?“

„U pěti zatracených pekel, to není možné,“ zašeptal.

Chel i princ se otočili. Za nimi stála mladá žena s nadšeným, znepokojeným výrazem ve tváři. Rovné vlasy měla svázané a zakryté po způsobu Hvězdného dvora a dívala se na ně očima stejně šedýma, jako měl Chel.

Roztáhla tvář do širokého úsměvu a vrhla se Chelovi do náruče. „Já věděla, že jsi to ty!“

„Sab?“ Chel se zapotácel pod silou toho nárazu. „Co tu děláš? To je náhoda. Vypadáš...“

Pustila ho ze silného sevření. „Vyšší? Mocnější? Vyzrálá jako to nejlepší kořeněné víno?“

„Jinak.“